

कथंकुर्यात्तु श्रेय इत्यावर्तते ॥ २ ॥ लोकान्कामान् विरजाः आसक्तिहीनः चरेयं उपलभेयं तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति श्रुतिप्रसिद्धसर्वकामभाक्त्वरूपफलं केनोपायेन प्राप्नुयादित्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥ ब्रह्म
सगुणहार्दिकाशाख्यं यथा प्रदेशं देशभेदमनतिक्रान्तं अर्चिरादिमार्गेण लभ्यमित्यर्थः निर्गुणविदो न तस्य प्राणा उक्ता मन्तीति गतिनिषेधात् स्वाध्यायः प्रणवजपः देवलोकस्य पारं कार्यं ब्रह्मलोकं ॥ ५ ॥ एनमेव
स्तौति द्वाभ्यां तत्रेति ॥ ६ ॥ ७ ॥ देवलोकस्य पारस्तावत्दूरेस्तु स एव तु कथं प्राप्यत इत्यत आह परमित्यादिना अनडुहं अनडुहं शकटवहनसमर्थं बलीवर्दं ॥ ८ ॥ धेनुं दोग्धीणां ॥ ९ ॥ १० ॥ उत्तरीयैः पश्चात्

तादृशं उवाच किंतु श्रेयः पुरुषस्येह भद्रे कथं कुर्वन् न च्यवते स्वधर्मात् ॥ आचक्ष्व मे चारुसर्वांगिकुर्यात्त्वया शिष्टो न च्यवेयं स्वधर्मात् ॥ २ ॥ कथं वाग्निं जुहुयां पू
जयेवाकस्मिन्काले केन धर्मान्न नश्येत् ॥ एतत्सर्वं सुभगे प्रब्रवीहि यथा लोकांस्विरजाः संचरेयं ॥ ३ ॥ मार्कण्डेय उवाच एवं पृष्टा प्रीतियुक्तेन तेन शुश्रूषुमी
क्ष्योत्तमबुद्धियुक्तं ॥ तादृशं विप्रं धर्मयुक्तं हितं च सरस्वतीवाक्यमिदं बभाषे ॥ ४ ॥ सरस्वत्युवाच यो ब्रह्मजानाति यथा प्रदेशं स्वाध्यायनित्यः शुचिरप्रमत्तः ॥
स वै पारं देवलोकस्य गन्ता सहामरैः प्राप्नुयात्प्रीतियोगं ॥ ५ ॥ तत्र स्मरम्याविपुला विशोकाः सुपुष्पिताः पुष्करिण्यः सुपुण्याः ॥ अकर्दमामीनवत्यः सुतीर्थाहिर
ण्मयैरावृताः पुंडरीकैः ॥ ६ ॥ तासां तीरेष्वासते पुण्यभाजो महीयमानाः पृथगप्सरोग्रिभिः ॥ सुपुण्यगंधाभिरलंकृताभिर्हिरण्यवर्णाभिरतीव हृष्टाः ॥ ७ ॥ परं लोकं
गोप्रदास्त्वानुवंति दत्त्वा नडुहं सूर्यलोकं व्रजन्ति ॥ वासोदत्वा चांद्रमसंतुलोकं दत्त्वा हिरण्यममरत्वमेति ॥ ८ ॥ धेनुं दत्त्वा सुप्रभां सुप्रदोहां कल्याणवत्सामपलायि
नीं च ॥ यावन्ति रोमाणि भवन्ति तस्यास्तावद्वर्षाण्यासते देवलोके ॥ ९ ॥ अनडुहं सुव्रतं यो ददाति हलस्य वोढारमनंतवीर्यं ॥ धुरंधरं बलवंतं युवानं प्राप्नोति लोका
न् दशधेनुदस्य ॥ १० ॥ ददाति यो वै कपिलां सचैलां कांस्योपदोहां द्रविणैरुत्तरीयैः ॥ तैस्तैर्गुणैः कामदुहाथ भूत्वा नरं प्रदातारमुपैतिसागौः ॥ ११ ॥ यावन्ति रोमा
णि भवन्ति धेन्वास्तावत्फलं भवति गोप्रदाने ॥ पुत्रांश्च पौत्रांश्च कुलं च सर्वमासप्तमन्तारयते परत्र ॥ १२ ॥ सदक्षिणां कांचनचारुशृंगीकांस्योपदोहां द्रविणैरुत्त
रीयैः ॥ धेनुं तिलानां ददतो द्विजाय लोकावसूनां सुलभा भवन्ति ॥ १३ ॥ स्वकर्मभिर्दानवसंनिरुद्धे तीव्रांधकारे नरके संपतंतं ॥ महार्णवे नौरिव वातयुक्ता दानं गवां
तारयते परत्र ॥ १४ ॥ यो ब्राह्मदेयां तु ददाति कन्यां भूमिप्रदानं च करोति विप्रे ॥ ददाति दानं विधिना च यश्च स लोकमाप्नोति पुरंदरस्य ॥ १५ ॥

द्वैर्दक्षिणादिभिर्द्रव्यैः सहितां ॥ ११ ॥ १२ ॥ तिलधेनुर्दानकां देवसिद्धा ॥ १३ ॥ दानवैः कामक्रोधादिभिः संनिरुद्धे व्यामेतीव्रांधकारे अंधेतमसि देहाभिनिवेशाख्ये तारयते योगविघ्नान्नाशयति ॥ १४ ॥ ब्राह्म
देयां ब्राह्मेण अलंकृत्य कन्यामुदकपूर्वां दद्यादेष ब्राह्मो विवाह इति गृह्योक्तेन विधिना देयां ॥ १५ ॥